– מיתה לאחר מחולי זה לאחר מיתה

This is your Get: if I die; from this sickness; after I die

OVERVIEW

The גמרא cites a משנה which states three cases where a גמ is ineffective; where the husband either said, this is your גני if I die, or [if I die] from this sickness, or (it should become effective) after my death. תוספות discusses the structure and the need for this משנה.

תוספות discusses the structure of the משנה:

לאחר מיתה הוי טעמא² דכולהו -

The reason why all these three גיטין are invalid is because the husband made them take effect after death, and there is no גט לאחר.

תוספות finds a similar situation:

כמו אתם³ ולא אפוטרופסין⁴ ולא שותפין 1לא אריסין - כמו

Just like the ברייתא which states that the word אתם (regarding the separating of תרומה) excludes; **but not guardians, but not partners, but not sharecroppers** -

ולא כל התורם את שאינו שלו⁷ (גיטין דף נב,א) -

but not one who separates הרומה for crops which are not his; in all these cases the is invalid, there too the reason the הרומה is invalid -

דכולהו הוו משום תורם את שאינו שלו -

In all those cases is because they are all considered as one who is מורם crops which are not his –

¹ Seemingly once the משנה taught the first two cases of מחולי זה and מחולי (where it is possible to interpret his intention that it should be (חל מעכשיו), that it is not a אין גט לאחר מיתה (presumably because אין גט לאחר מיתה), then certainly איז (where he stated explicitly that it should be effective only לאחר מיתה) it is surely not a גט איז (שאחר מיתי why mention the last case מל מיתה מיתי של אחר מיתי של אוני של אחר מיתי של אחר מיתי של אוני של א

 $^{^2}$ מיתה is not merely a third case, but rather it explains why it is not a גע in the previous two cases.

³ The תורה writes (in במדבר [קרה] יח,כה in regards to the separation of [מעשר] by the כן תרימו גם אחם that כן תרימו גם אחם by the כן תרימו אחם that הומת ה'. The word אתם (you, who are the owners) is understood to exclude, from separating חרומה anyone who is not the owner:

⁴ An אפוטרופוס is one who is appointed as a guardian to manage the estates of minors. However he does not own any of their assets and cannot be הורם for them.

⁵ A partner cannot be תורם the share of his (other) partner, only his own share.

⁶ A sharecropper does not own the crops; he merely receives his share after they are harvested. He cannot be מורם on behalf of the landowner.

⁷ There is the same issue in the cited ברייתא. Once we know that 'תורם שותפין שותפין וכו' (even though they have somewhat of an interest in the crops), then certainly a תורם שאינו שלו (who has no interest at all in the crops) cannot make it תרומה; why mention the case of התורם שאינו שלו. See התורם.

asks תוספות

ואם תאמר ההיא משנה גופה⁸ אמאי איצטריך -

And if you will say; and why is that משנה (of 'הרי"ז גיטך אם מתי וכו') necessary to teach us that מיתה לאחר בי גט לאחר -

הא תנן בהדיא בפרק קמא דגיטין (דף יג,א ושם) דאין גט לאחר מיתה -Since we already learnt a מסכת גיטין of מסכת גיטין, which states explicitly that מיתה לאחר - אין גט לאחר

דתנן האומר תנו גט זה לאשתי לא יתנו לאחר מיתה -For the גיטין in גיטין states, 'one who says, 'give this גיטין to my wife', they should not give it to her after his death'. The reason is because אין גט לאחר מיתה; why is it repeated in this משנה cited here? –

תוספות responds:

ובפרק קמא דגיטין (שם דיבור המתחיל לא) פירשנו⁹:

And in the first מסכת גיטין, we explained the necessity of both these משניות.

SUMMARY

The תנא may mention an obvious case to clarify the reason for the other cases. There are different types of ineffective גיטין לאחר מיתה.

THINKING IT OVER

- 1. Is there any connection between the opening comment of תוספות and the subsequent question?¹⁰
- 2. Why did not תוספות state explicitly the answer to his question (instead of referring us to גיטין)?

 $^{^{8}}$ The גמרא just asked why we need the סיפא to teach us אין גט לאחר אין, since we know it from the תוספות, and תוספות asks that even the רישא is seemingly superfluous.

 $^{^9}$ This is what חוסופות writes there: הכא איצטריך לאשמועינן דאע"ג שמינה המגרש בחייו השליח לא חשיב להיות כמותו אחר מותו כאילו הוא עצמו קיים אלא חשיב גט לאחר מיתה והתם אשמועינן דאע"ג שבא הגט ליד האשה מחיים הוי גט אחר מיתה ואשמועינן נמי לישני teaches us that even though he appointed the שליח while שליח that even though he appointed the גיטין while he was alive, nevertheless the שליח is not considered, after the death of the husband, to be in place of the husband, but it is considered a משנה. The משנה (cited) here teaches us that even though the מא was in the possession of the woman while the husband was still alive, nevertheless it is considered a גט לאחר מיתה, and it also teaches us which expression (זה גיטיך מחולי וכו') is considered לאחר מיתה.

 $^{^{10}}$ See שיטה מקובצת.